

ni manjkalo pouka in svaril. Pa trtne uši naši posestniki še celo niso hoteli poznati; nikomur niso hoteli verjeti, da tak mrčes sploh živi! Tako smo bili slovenski gospodarji neumni Tomaži, sami sebi v največjo škodo, da, v največjo nesrečo! Mi se strupeni rosi in trtni uši nismo pravočasno v bran postavili, in tako smo prišli ob vinograde, zgubili smo velik del premoženja!

Kaj je to zakrivilo? Meni sta znana dva glavna vzroka: Pomanjkanje gospodarskega pouka pri kmetiskem naraščanju, pri mladini; brezbržnost naših gospodarjev, kateri si niti gospodarstva bližnjih sosedov, kamo-li ono oddaljenih posestnikov, nočejo ogledati! Tako se je leta in leta grešilo! In vendar nas uči izkušnja, da besede ganejo, zgledi pa vlečejo človeka! Če si priporočal našemu kmetu, da naj pošlje svojega sina k gospodarskemu pouku, da ga naj da v kmetijsko šolo, si dobil navadno odgovor: »Tega ni treba, to se vse doma nauči!« Nadloge, v katere smo gospodarji zabredli, začele so nam odpirati oči. Vedno bolj se širi spoznanje, da je gospodarski pouk za kmeta ravno tako potreben, kakor za obrtnika obrtniški, za trgovca trgovski. Kmetiska mladež se je začela v naj-novejšem času posvečevati gospodarskemu pouku, pa še vse premalo. Vendar prodira vedno bolj spoznanje, da je vsaki kmet, vsaki kmečki sin, vsaka kmečka hči potrebna gospodarskega strokovnega pouka.

Da si morejo sinovi naših gospodarjev pridobiti potrebno strokovno izobrazbo, potrebujemo tako urejenih šol, da je to mogoče doseči v najkrajšem času in z najmanjšimi stroški. Tako ni urejena nobena kmetijska šola, niti na Štajerskem, niti na Kranjskem! Zatorej bi našim potrebam najbolje ustregla vinorejska in sadjerejska šola po izgledu one v Kremsu na Spodnjem Avstrijskem in taka zimsko šola, kakor jo imajo v Langenloju na Spod. Avstrijskem.

Prvo šolo je treba učencu le eno leto obiskovati, namreč od začetka februarja, pa do konca decembra. Učencu ni treba v šoli stanovati, ampak sme doma stanovati. Orodja ni treba učencu kupovati, ampak to posodi šola za delo in vezbanje. Učenci nosijo navadno svojo obleko, ni jim treba kupovati drage uniforme. Te velike prednosti ima ta avstrijska šola pred štajerskimi in kranjskimi kmetijskimi šolami!

Namen pouka v tej šoli pa je: Vsak učenec se mora v vseh panogah vinoreje in sadjereje, potem v umnem kletarstvu tako izvežbati, da more potem, ko šolo zapusti, v teh strokah samostalno, pametno in z dobičkom gospodariti in delovati. Pouk v šoli

je teoretičen in praktičen; prvi se deli le predpoldnem. Popoldne morajo učenci praktično delati v vinogradu ali v sadovnjaku, v trsnici ali drevesnici, ali v kleti. Za teoretičen pouk so nastavljeni pravi in pomožni učitelji; za praktično delo pa vrtnarji in viničarji. V šolo se sprejemajo fantje po izpolnjenem štirinajstem letu, kateri so domačo šolo z dobrim uspehom obiskovali. Po enoletnem pouku mora napraviti učenec skušnjo, če hoče dobiti spričevalo.

Zimska šola v Langenloju pa traja od 1. novembra do konca marca, tedaj le pet mesecev ter obsega tudi teoretičen in praktičen pouk, prvi se deli predpoldnem, drugi popoldne. Ker ta petmesečni pouk ne more popolnoma zadostovati, se napravijo po letu po potrebi tečajji. V zimsko šolo se sprejemajo učenci, ki so izpolnili 16. leto in so si pridobili že nekaj praktičnega znanja. Tudi taki učenci ne stanujejo v šoli, ampak doma, ali tam, kjer si sami preskrbijo stanovanje. Posebne obleke tudi ni treba kupovati, ampak zadostuje navadna domača.

(Dalje prihodnjik.)

Dopisi.

Kapela pri Radgoni (Piskrovez.)

Slednjič sem se vendar le odločil in sicer v Hrastje. Težko sem šel na to pot, kajti tudi drugod me čaka obilo »kšefta«. Toda obljubil sem! No, pa bom tudi marsikaj čudnega videl in slišal in upam da bom tudi kaj zaslužil.

Ker sem prišel čez Moto, povabi me najprej motarski Bištof na delo. Zakrpam mu veliko ponev, tudi tisto, v kateri peče ribe, izpeljam mu korondiča, pa hajdi v Hrastje. Toda gospod urednik! Predno začnem v Hrastji svojo »meštrijo« moram vam povedati nekaj, in sicer nekaj čisto novega. Tuhtal sem in tuhtal, pa vendar sem jo iztuhtal. In kdo more reči, da nisem »safrmensko künsten« človek? Nabavil sem si tako reč za pokončavanje korondičev, da bi težko komu drugemu kaj podobnega na misel prišlo. In to je: »flobert pištola«. To pa zato, ker tiho poka. In jaz že vem zakaj mora tiho pokati!

V Hrastji poskusim svojo srečo najprej pri Senčarovem Japeci. Zvežem par piskrov ter mu rečem sledeče: »Ti Japec! Ako ne opustiš ptujskega besa in ne predrugečiš svojih navad, ti bo šlo slabo na svetu. Zapomni si to!« Grem k Verbovci, kjer je kréma. Tukaj je sicer vse narobe, pa korondiča moram napraviti. Potegnem »flobert pištolo« iz žepa, plec, korondič je »hin«, jaz

tja v mirno noč in vedno večjo korajžo so imeli. Slednjič so sklenili, nocoj »lajblajtarjem« eno zaigrati, da si bodo pomnili. Dalje časa so ugibali, dokler ni slednjič predlagal »suhi Fronc«, ki je bil ta večer najbolj razposajen, nekaj, kar se je vsem tako dopadlo, da so zagnali velikanski vrišč. Ta sklep so tudi takoj izvršili.

Previdno so zanesli spečega kovača v stransko sobo. Tam so mu lepo umili obraz in roke, obrili ga dolge brade, brke lepo zasukali in lase počesali. »Suhi Fronc« je med tem prinesel svojo uniformo finančnega nadkomisarja, katero so oblekli spečemu kovaču. Nato so mu opasali sabljo, oblekli suknjo, dali kapo na glavo in nazadnje mu natakneli očala. Mojster Jurko je bil pri vsem tem neobčutljiv, ležal je kakor klada. samo tu pa tam je zakrulil, ali pa poskusil dvigniti pest, kakor da bi se rad tolkel po mizi. — Ko je bil gospod »nadkomisar« gotov, so se celo tihotapci sami čudili. Kovač je bil tako spremenjen, da bi ga celo njegova žena ne bila spoznala.

(Konec sledi.)

pa odhitim h gospodu Kollerju, ki so »rihtar«. Pa čujte, kaj si je zmislil! Vprašal me je: »Ali imaš »erverb«? Jaz, ne vedoč kaj je to, gledal sem ga kakor krava novo leso. Po »künsti« mu vkradem korondiča, mahnem z roko, pa adijo gospod »rihtar« in vaš »erverb«. Delal sem tudi pri Bištofi, ki je »jager« in tudi tukaj sem opazil ptujskega »gnüsa«. Misli sem si, čakaj spak, tudi tebi bom posvetil; smrt ti je gotova. Spet pištolo ven, pomerim, flec, korondič je »erkna«. Tudi pri Skomijaki je bilo dokaj »kšefta«, seveda, da tudi luteranskega »Štajerca« ne manjka, in ravno tako tudi pri Mislētu.

Zdaj sem se pa napotil k znanemu in glavnemu agentu »Štajerčevemu«, k Čerjaviču. Morate si misliti, da sem se ne v malih skrbah bližal omenjeni hiši. Celó lasje so mi začeli nekam kvisku vzdigati mojo zvihrano pokrivalo. Toda »pogrunatati« sem vendar hotel, kako se kaj imajo gospod Čerjavič. Dela je bilo dovolj. Gospodarja pa ni bilo doma, ker on je baje rad tam, kjer vidi smrekovo vejico nad durmi. Pa vendar za nekoliko časa pride domov. Ko zagleda ubogega piskroveza, se hudo razsrdi. Spoznal je takoj, v kaki nevarnosti so njegovi ljubi korondiči. Toda ves srd mu nič ne pomaga, kajti jaz sem njegovo ptujsko zalego že vsó podavil. Nato krevasam k Vapotiči, ki imajo belo kobilo. Slišal sem ko so vprašali: »Ti Micika, čuješ! Ali je »Štajerc« tudi sveta reč?« Vrežem jo prek k Samoji, ki je čevljar. On mi zakrpa moje ootave čizme, jaz mu pa zvežem par črepov. Med delom mu izmaknem korondiča iz žepa, pa sva bila bot. Zdaj sem prišel k Žalari, ki ima »cigleno« streho. He, to vam je mož. Mogoče ga poznate, gospod urednik, saj v »Marprok« slatino vozi. Potrudim se gor h Klokeci, ki je krčmar. Spijem tri pol litre izabele, postreljam mu vse korondiče ter se napotim gor po železnici domu. Med potom si zapojem ono narodno:

Vse hrašenske »Štajerce« bi skupaj pobral, bi v žakelj zavezal in v »Müro« zagnal.

Dalje grede sem se zamislil ter začel politizirati: Občina Hrašenska! Poglej vendar, kaj se v tvojem okrilju vse godi.

Črešnjevce pri Slov. Bistrici. Hočemo zopet napisati nekaj zanimivega o naših razmerah v preslavnem Črešnjevcu. Pri nas smo imeli lepo navado, da smo si prirejali v pustnem času v narodni Kapunovi gostilni domače veselice. A letos se je ista priredila po prizadevanju učiteljskih suplentov Hribernika in Koprivca v nasprotnikovi Kresnikovi gostilni. Pokazalo se je pa na dan veselice, kako občinstvo sodi o takih veseliceh v nasprotnih gostilnah. Prišla sta samo dva gosta razven domačih, in na Kresnikovi »špajskarti« je baje bilo več različnih jedil kakor gostov pod streho, namreč vseh skupaj niti dvajset ne. Mi smo doslej molčali, prvič smo smatrali celo stvar za pustno šalo in ji prisojali bolj krajeven pomen, drugič nismo hoteli, da se nam ne bi mogoče predbacivalo, da smo hoteli škodovati učiteljskemu koncertu, ki se je vršil predzadnjo sredo v Slov. Bistrici v narodni Novakovi gostilni, in je kaj dobro vspel. A ta dva gospoda že preveč izzivata naš narodni čut. Vzgleđ: vsako sredo je v Čitalnici nad Novakovo gostilno vaja pevskega in tamburaškega društva. A ta gospoda prideta v Novakovo gostilno, odložita svoje tamburice in gredo v neraške gostilne krepčat si svojega nemško nabarvanega duha, v Novakovi gostilni navadno ne povzijejo ničesar. Temu se pravi, ogibati se slovenskih narodnih gostiln!

Gospoda Hribernik in Kopriva! Denar, s katerim sta priredila veselico pri Kresniku, sta dobila večinoma pri slovenskih narodnjakih, duhovnikih, učiteljih in drugih. Prebitek je bil namenjen ubogi šolski mladini. Mi zahtevamo, da se ves denar, ki sta ga dobila od slovenskih narodnjakov, porabi v prid naše uboge šolske mladine. — Dokler tega ne storita, ne bomo mirovali. V nasprotnikovi gostilni si prirejte veselice s svojim denarjem! Prebitek pa se seveda

pa ne smete misliti, da je kovač tekočino preobilno vlival na svoja pljuča. Če je tudi malo več pil kakor navadni ljudje, njegova izsušena pljuča so potrebovala mokrote. Zato je bil kovač malokedaj popolnoma trezen. Samo o posebnih dogodljajih si je pljuča tako zmočil, da je bil pijan kakor kanon.

Tudi imenovani večer si je močil kovač Jurko v gostilni svoja pljuča. Večina tihotapcev je bila tam zbrana. — Nakrat pride vest, da se je cela stvar izjalovila. Trgovec onstran meje je prelomil pogodbo, ker ni hotel dati blaga za pogojeno ceno, ampak je zahteval mnogo več. Ker pa bi tihotapci premalo zaslužili, niso hoteli sprejeti nevarnega naročila. — Najprej so se hudovali nad nesramnimi trgovci — in slednjič nad — popolnoma nedolžnimi »lajblajtarji«. Ko je pa prišla govorica na financarje, razvnel se je kovač. Začel je govoriti vedno bolj razjarjeno. Dalje ko je govoril, bolj suha so mu postajala pljuča in tembolj jih je zalival z vinom. Čez dobre pol ure je bil pijan kakor muha, da že ni vedel, ali je kovaški mojster ali ne. Tolkel je s svojo pestjo po mizi, da so kozarci odskakovali. Toda kmalu mu je pošla moč in slednjič že ni mogel več sukati jezika — mojster Jurko je zaspal.

Seveda tudi tihotapci niso štedili z vinom. Vedno glasneje so se razlegali glasovi

naj porabi za to, za kar je bil namenjen. Z Bogom!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Katol. slov. polit. društvo na Tiharjih zboruje prihodnjo nedeljo, dne 28. t. m. ob polu 4. uri popol. v gostilni g. Jur. Stiglic v Slaneh. Vspored: 1. Poročilo tajnika. 2. Poročilo blagajničarja. 3. Volitev odbora. 4. Vprašanja in nasveti. 5. Prosta zabava, pri kateri sodeluje pevski odsek delav. podporn. društva v Celju. K prav obilni udeležbi vabi najljubšeje odbor.

Vinogradniki, na noge! V zadnji številki smo naznanili in vabili na shod štajerskih vinogradnikov, ki se bo vršil meseca marca v Mariboru. Kakor sedaj izvemo, ta shod ni namenjen Slovencem, ampak Nemcem. Slovenski vinogradniki nimajo torej na njem ničesar opraviti, razun če hočejo Nemcem služiti na shodu kot lipovi bogovi. Sicer pa Slovenci nismo tako počasni kakor Nemci. Že na nešteti shodih po Spod. Štajerskem smo se izjavili proti sedanjim nizkim carinam na italijanska vina ter zahtevali, da se ta carina primerno zviša. Tudi naši poslanci so v državnem zboru in na shodih govorili v tem smislu. Sicer se bo pa poskrbelo, da si prirede tudi Slovenci tak shod, na katerem se bo govorilo o vinski klavzuli. Slovenski vinogradniki, ne dajte se torej izvabiti na nemški shod, kjer bi Nemcem delali le štafazo, da bodo lahko gostom iz nemških dežel rekli: Glejte, koliko nemških kmetov imamo na Spod. Štajerskem! Slovenskim vinogradnikom pa bo, kakor rečeno, dana priložnost, da se še enkrat izrazijo proti nizki carini na italijanska vina.

Imenovanje. Naš štajerski rojak gosp. Matija Valpotic, računski revident pri deželni vladi v Serajevu, je dobil naslov in značaj račun. svetovalca.

Osebnosti. Davčni pristav Maks Fekonja je prestavljen od okraj. glavarstva v Slovenjgradcu k davčnemu uradu v Celje, davčni praktikant Franc Pichler iz Celja v Radgono, finančni nadpaznik A. Šerbec iz Brežic na Vransko, Ernest Cajko iz Vranskega v Brežice, pazniki: M. Šavnik iz Radgone v Sevnico, Roman Dovnik iz Podčetrka v Šoštanj in M. Oprauš iz Šoštanja v Podčetrtek.

S pošte. V pokoj je stopil poštni oficijal Janez Heber v Mariboru.

Slovenskemu ljudstvu! Pozivljamo vse urade in županstva, naj vsako nemško pisano uradno obvestilo vrnejo kot »nerazumljivo«. Uradi morajo, ako zahtevate, z vami slovensko uradovati in dopisovati. Kakor se poroča, je v Gornji Radgoni davkar Grill svojim podložnim strogo zapovedal, uradno dopisovati v nemškem jeziku. Posljite vse tako nazaj!

Mariborske novice. Dne 18. t. m. je prišel k izdelovalcu godal Fr. Percu neki Ferdinand Laufer, ki mu je izvalil citre v vrednosti 70 K. Citre je zastavil za 16 K. Predno pa je začel uživati sad svojega pregrešnega dejanja, ga je že prišla policija, kateri je Perc goljufa javil.

V Slivnici pri Mariboru je služil pri peku Ant. Sternu hlapec Henrik Šamot, ki je rad prodajal kruh in zemlje, ne da bi oddal izkupljeni denar. Z lažnjivimi besedami je tudi izvalil trgovcu s perutnino, Jegliču v Račah 90 K. Nato pa je pobegnil.

Kamški »fajerber«. Ko je minulo nedeljo po noči gorelo v Mariboru Sabukovšekovo poslopje v Mlinski ulici, je hotela prihiteti tudi požarna bramba iz Kamnice Mariborčanom na pomoč. Toda ključa niso našli od svojega »Feuerwehr-Requisiten Depota«. Pri tem so se hudovali nemški požar-

niki v poštenih slovenskih besedah.

Brezobrestna posojila za vinogradnike. Pod tem naslovom se je oglasil neki dopisnik v cenjenem listu »Slov. Gospodar« v št. 6. t. l. proti poročilu polit. društva iz Jarenine. Resnici na ljubo sem dolžan dotično poročilo vsaj nekoliko razjasniti. Na zborovanju omenjenega društva sem navzoče vinogradnike opozoril, naj se poslužijo vseh postavnih sredstev, kakor so: odpis davka, dobava cepljenih trt po znižani ceni in brezobrestnih posojil, da bi si vsaj lažje mogli prenoviti svoje že vničene vinograde. Rekel sem tudi, da se vinogradniki iz Slov. goric za vsa ta sredstva premalo oglašajo; žal, da je to res. Dokaz temu je, da mnogi vinogradniki še sedaj polni davek plačujejo, akoravno so njih vinogradi popolnoma vničeni. Gosp. dopisnik pa se temu na vso moč čudi ter naivno vpraša slov. poslance, so li kaj podučeni o brezobrestnih posojilih. Nadalje trdi, da mnogi, ki so prosili za brezobrestna posojila, jih niso dobili. Zato je lahko mnogo vzrokov, katerih pa dopisnik ni povedal! Dejstvo je, da je deželni zbor dovolil 200 000 kron za brezobrestna posojila in da država tudi najmanj tako svoto prispeva; torej je v ta namen 400.000 kron na razpolago. Istina je tudi, da se v ta namen določeni znesek vsako leto porabi; ako pa pri vsem tem najpotrebnejši teh posojil ne dobe, se morebiti celo prezirajo, tega vendar niso krivi poslanci. Vi dragi mi vinogradniki, katerih bedo iz lastne skušnje dobro poznam, ne obupajte! Vlagajte vaše prošnje za vse zgoraj navedena sredstva pravočasno, pa tudi pravilno izpolnjena. Če se vam prvokrat ne ugodi, ponovite prošnjo v prihodnjem letu. Ako je vladi mar, da si ohrani najvišje obdano kulturo, vinograde, tedaj je tudi primorana, po zgledu naprednih držav, nam dati sredstev za obstanek. — Gospodu dopisniku pa priporočam, naj drugokrat ne napada vseh gospodov poslancev kar ob enem, naj se rajši obrne do tistega, o katerem je prepričan, da svoje dolžnosti ne stori — Jan. Roškar, dež. poslanec.

V Moškajneih so zasačili 75 letnega Janeza Čuš, ko je ukradel dva purana. Čuš je že bil večkrat zaradi tatvine kaznovan.

Ob nemški meji ima neki nemški učitelj zelo debele kokoši. Učitelj naroča vedno učencem naj prinesejo zrnje za uboge ptičice, ki zdaj po zimi toliko trpijo. Toda to zrnje dobijo njegove kokoši! Ker so pa starši sprevideli, katere ptičice požerejo njihovo zrnje, niso hoteli več otrokom dati zrnja.

Cesar je pomilostil 83 kaznjencev in kaznjenk v avstrijskih kaznilnicah. Pomilostjenih je v Mariboru 7 in v Begunjah 6.

Sv. Jurij ob juž. žel. Na predpustni pondeljek sta bila tukaj poročena g. Senkar iz Ponikve z gdnjo Franciško Sekole iz Stopčega.

V St. Janžu na Drav. polju se je poročil gosp. učitelj Peter Loparnik z gdnjo Minko Brinsek, učiteljico istotam. Bilo srečno! — Tu so našli na Dravskem obrežju vtopljenca, katerega je voda od nekdaj priplavila. Bil je neznanec, mož srednje starosti in zelo borno oblečen.

St. Lovrenc na Drav. polju. V gozdu grajščine Turniš so našli truplo neznanega moža.

Povišanje občinskih doklad se je dovolilo občinama Oplotnica, St. Lovrenc nad Mariborom in trškima občinama Podčetrtek in Jurjevklöster.

V Dobrovi pri Konjicah je zgorelo dne 16. t. mes. dopol. gospodar. poslopje posestnika J. Leskovar. Zažgali so baje otroci.

V Oplotnici je umrl 19. t. m. trgovec Karol Kriechbaum v 74. letu.

Iz Haloz se nam poroča, da je bil minoli četrtek pri Sv. Trojici napaden Janez Pesek iz Zatočič ter nevarno ranjen. Napadalcu so neznani — V Gorici se je ponesrečila dne 11. t. m. kočarica Neža Zvenšak. Padla je iz podstrešja ter se tako nevarno ranila, da je čez nekoliko ur umrla.

Sv. Miklavž blizu Ormoža. Poročil se je dne 10. t. m. tukajšnji trgovec in gostilničar gosp. Oton Vrtnjak z gdnjo Miciko Korenjakovo, hčerko znanega narodnega veleposestnika in gostilničarja pri Sv. Barbari v Halozah. Bog daj srečo! — Dovolila se je za Sv. Miklavž vozna pošta, ki bo šla vsak dan v Ormož in nazaj. Kdaj bo začela voziti, še ni določeno. Želimo, da bi bilo to prav kmalu!

Ljutomer. Srebrno poroko je obhajal v nedeljo, dne 14. februarja na Stanko Vrazovem domu v Cerovcu g. Franc Vraz v krogu sorodnikov in prijateljev. Slavljenec je stričnik pesnika Stanka Vraza ter je vrl rodoljub in že peto dobo občinski predstojnik. Dal Bog pridni dvojici še dočakati zlate poroke! — Pri tej priliki nabralo se je za dijaško kuhinjo v Mariboru 7 K.

Iz Središča se nam piše: G. inženier Ferdo Lupša je bil v preteklem tednu sprejet v avdienco pri ministrskem predsedniku dr. pl. Körberju, naučnem ministru dr. pl. Hartlu in drugih merodajnih vladnih krogih in visokih osebah v zadevi svojega načrta, kako bi najlažje potoval na severni tečaj. Sliši se, da je sodba o tem podjetju jako ugodna, in je bo zato vlada tudi podpirala. Nadalje je predložil omenjeni gospod kot delegat naših kmetov razne prošnje poljedelskemu ministru. Upajmo, da besede, s katerimi je inž. Lupša razjasnil stališče našega kmeta, niso bile zaman!

Narodna Polzela — pozor! Priseljenci od bogve kod hočejo zanesti med narodne domačine kukavičino jajce — nemško šolo. »Slov. Gospodar« je že mnogokrat razložil pogubonosno delovanje takih ponemčevalnic. Zato, slovenski Polzelani, če vam je ležeče na tem, da postanejo vaši otroci vrlji, pošteni in verni Slovenci, čuvajte se pred tako šolo. Vsakemu sleparju, ki bi vas hotel prepričati, da je tak zavod v vaš blagor, pokažite vrata! Sramota bi bila za celo faro, za celo Savinsko dolino, če bi se pustili preslepiti. In če sami ne veste, kaj vam je storiti, saj imate vrliga narodnega župana, župnika in učiteljsvo. Vsi ti gotovo nočejo drugega, kakor vaš blagor. Vprašajte jih za svet, če bi kdo zahteval od vas podpisov za to šolo, in oni vam bodo drage volje razložili, kaj vam je storiti. »Slov. Gospodar« vas torej svari že sedaj: pazite, da ne bo prepozno, čuvajte duše svojih otrok!

Celjske porotne obravnave. Jakob Stropnik iz Čret je bil obsojen na dve leti težke ječe, ker je Janeza Klinc tako težko poškodoval, da je čez nekaj dni umrl.

V Mozirju je umrla dne 22. t. m. gospa Mat. Šuša po dolgi mučni bolezni v 42. letu.

Brežice. Dne 20. t. mes. je umrla v najlepših letih gdnja Zofija Mešiček, sestra č. g. mestnega župnika. Kako je bila rajna priljubljena, je pokazal njeni veličastni pogreb dne 22. t. m. Dekleta Marijine družbe so jo nesle v cerkev in na pokopališče. Počivaj sladko, dokler se ne vidimo nad zvezdami.

Iz Zdol nad Vidmom. Dne 22. t. m. so se letos prvič oglasili mrtvaški zvonovi v naši župniji. Prvi mrlič je bil umorjeni mladenci Jožef Petan iz Zgornje Pohance, sromeljske župnije. V nedeljo zvečer se je podal z nekim svojim znancom na Zdole, kljub presrečnim prošnjam svoje matere. Tam ga je kmalo brez vsega povoda in prepira napadel v neki gostilni Maks Kožer, ki je želel Veliko Gospojnico, letos pa prvo postno nedeljo oskruniti s prelivanjem krvi, tako da je napadeni drugi dan vsled izkrvavenja umrl. Po preteku 14 let je to prvi umor, nad katerim se po pravici zgraža in obžaluje vsa župnija. Umorjeni je bil dvakrat previden. Morilec je že ujet in v zaporu. Krščanska mladina posvečuj praznik in spoštuj četrto božjo zapoved.

V Kozjem se namerava naseliti nemški odvetnik, ki je lutriš-vere. Narodno Kozje; pozor!

Kako se izvrši mobilizacija? V slučaju, da se izvrši mobilizacija, dobe župani